

A tizedek törvénye, mint hálaadásunk medre 20191020

Énekek: 135: 1-2; 264; 173; 25: 1-2.

Lekció: 3Móz 23,4-14.

4 Ezek az Úr ünnepnapjai, a szent összejövetelek, amelyeket a megszabott idejűnkben egybe kell hívnotok: **5** Az első hónapban, a hónap tizennegyedikén estefelé van az Úr pászkája. **6** Ennek a hónapnak a tizenötödik napja pedig az Úr kovásztalan kenyereinek ünnepe. Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. **7** Az első napon tartsatok szent összejövetelt. Ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. **8** Hét napon át mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak. A hetedik napon tartsatok szent összejövetelt, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. **9** Azután így beszélt Mózeshez az Úr: **10** *Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha bementek arra a földre, amelyet nektek adok, és learatjátok annak termését, vigyétek el aratásotok első kévéjét a paphoz. **11** Az mutassa fel a kévét az Úr előtt azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap. **12** A kéve felmutatásának a napján készítsetek egy hibátlan, egyéves bárányt égőáldozatul az Úrnak, **13** a hozzá tartozó ételáldozatul pedig kéttized véka finomlisztet olajjal gyúrva. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. A hozzá tartozó italáldozatul egynegyed hín bort adjatok. **14** Kenyeret, pörkölt vagy zsenge gabonaszemeket ne egyetek egészen addig a napig, amíg el nem viszitek Isteneteknek az őt megillető áldozatot. Örök rendelkezés legyen ez nektek mindenütt, ahol laktok, nemzedékről nemzedékre. Ámen!*

Textus: 5Móz 26,1-15

1 Amikor bemégy arra a földre, amelyet neked ad örökségül Istened, az Úr, birtokba veszed és letelepszel rajta, **2** akkor mindenből, amit behordasz a földedről, melyet Istened, az Úr ad neked, vedd a föld termésének legjavát, tedd egy kosárba, és menj el arra a helyre, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakjék a neve. **3** Menj el a paphoz, aki abban az időben szolgálatban lesz, és ezt mondd neki: Vallást teszek ma az Úr, az én Istennem előtt, hogy bejöttem arra a földre, amelyről megesküdött az Úr atyáinknak, hogy nekünk adja. **4** A pap vegye el kezedből a kosarat, és tegye le Istenednek, az Úrnak oltára elé. **5** Te pedig ezt mondd Istenednek, az Úrnak a színe előtt: Bolyongó arámi volt az őszám, aki lement Egyiptomba, és jövevény volt ott kevesedmagával, de nagy, erős és hatalmas néppé lett ott. **6** Az egyiptomiak azonban rosszul bántak velünk, nyomorgattak, és kemény munkát végeztettek velünk. **7** Akkor segítségért kiáltottunk az Úrhoz, atyáink Istenséghez, az Úr pedig meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat, gyötrelmünket és sanyarú sorsunkat. **8** És kihozott bennünket az Úr Egyiptomból erős kézzel és kinyújtott karral, nagy és félelmetes tettek, jelek és csodák között. **9** Azután behozott bennünket erre a helyre, és nekünk adta ezt a földet, a tejjel és mézzel folyó földet. **10** Azért hoztam most ide a termés legjavát arról a földről, amelyet te adtál nekem, Uram! Így tedd azt oda Istenednek, az Úrnak színe elé, és borulj le Istenednek, az Úrnak színe előtt! **11** Azután örvendezz mindannak a jónak, amit Istened, az Úr ad neked és házad népének, örvendezz a lévitával és a közötted lakó jövevénnel együtt! **12** Amikor a harmadik esztendőben, a tizedadás évében hiánytalanul megadod egész termésednek a tizedét, és odaadod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, hogy egyenek és lakjanak jól lakóhelyeiden, **13** akkor ezt mondd

Istenednek, az Úrnak színe előtt: Kitakarítottam házamból a szent tizedet, oda is adtam a lévítának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, pontosan úgy, ahogy megparancsoltad. Nem szegtem meg, és nem felejtettem el egyetlen parancsodat sem. [14](#) Nem ettem belőle gyászomban, nem voltam tisztátalan, amikor kivítem, és nem adtam belőle halottnak. Hallgattam Istenemnek, az Úrnak szavára, és mindenben úgy jártam el, ahogyan nekem megparancsoltad. [15](#) Tekints le szent lakóhelyedről, az égből, és áldd meg népedet, Izráelt és azt a földet, amelyet – ahogyan megesküdöttél rá atyáinknak – nekünk adtál: ezt a tejjel és mézzel folyó földet.

Testvéreim Isten Szentlelke kezdettől fogva rendeletbe, sőt parancsba adta a hálaadatosságot! A Lélek nem enged más következtetésre jutnunk akkor, ha Isten értünk való cselekvéseit szemléljük; csak hálások lehetünk! Isten előtt csak az a hálaadás kedves, ami megegyezik szent ígétével és a Szentlélek irányítása alatt áll, és ebben nincs különbség Ó,- és Új szövetség között.

A felolvasott két íge tehát hálaadásra való buzdítás, minek középpontjában egyaránt az aratási első zsenge bemutatása áll, de míg a 3Móz-ben olvasott igeszakasz az első zsengék ünnepét a peszach illetve a kovásztalan kenyerek ünnepének összefüggésébe helyezi, addig az 5Móz-ból vett alapigénk a tizedek vallomásának összefüggésébe.

A tizedek vallomását és rendelkezéseit mindenkinek egyénileg és személyesen kell elmondania és végrehajtania a Törvényi előírás szerint.

A tizedek rendjéről nehéz tanítanunk, mert egyfelől egy ószövetségi törvényszöveg, másfelől pedig azért is nehéz, mert amikor azt halljuk, hogy tized, akkor vagy kellemetlenül kezdjük érezni magunkat, vagy elintézzük azzal, hogy ez egy szektás dolog, ószövetségi törvény, semmi közünk hozzá. A hálaadásnak éppen ezt a tanítását vetjük el magunktól a legkönnyebben és a lehető legmesszebbre.

A Biblia tanítása szerint a tizeddel megragadható és mederbe terelhető hálaadásunk életünk három lényeges területére vonatkozik, és ez a tizedek vallomásában mind nagyon szépen megjelenik. Bizony a tizednek mindhárom, az anyagi, a szellemi és a lelki dimenziója és megjelenési formája alól, mi sem vonhatjuk ki magunkat, reánk is érvényes.

Mi tehát a tized törvénye? E törvény lényegét esősorban az első zsenge parancsa és rendelete világítja meg? De mit jelent ez az első zsenge? A Szentírás szerint az első zsenge parancsában az ígéret földjén a legelső vetés elsőnek megért kalászeit jelenti, amit gondosan kiválogatva kellett hálából összegyűjteni és az Úr szent jelenlétebe elvinni az oltárhoz a főpapnak. A hálának ez a formája nemcsak Izrael, hanem a mi keresztyéni feladatunk is! Isten ígéje hallatán ott állsz egy határnál, a régi élet és az új élet választóvonalán. Ott állsz az új kezdeténél, mint egykor Izrael a Jordán partján. Neked is be kell lépned az új életbe e folyó halálba ragadó sebes vizén keresztül. Ezt az átkelést azonban a mi esetünkben nem Józsué, hanem személyesen Krisztus végezte el bennünk az általa véghezvitt váltságával. Váltágának köszönhetően Isten keresztyén népeként az Ő ígéretének szent földjén élünk, a Krisztus országába és királyságába, ezért e mennyei világ alkotmánya vonatkozik ránk. Bárcsak így lenne! Hiszen sokan még valami pusztai vándorláshoz hasonló állapotban csak maguk körül forognak, Isten ellen lázadva és zúgolódva egyhelyben toporognak, viaskodnak. Ők még csak lopva tudnak egy-egy csoda láttán hálaadás áldozatával áldozni. Reménység szerint a legtöbben mégis kiegyensúlyozott életet élhetnek. Ők gyakorolhatják a hálaadás istentiszteletét, melynek medre és formája a tized törvénye.

Mi tehát az első dolgod ezen a szent földön, az Úr nyugalmában, a Krisztus által üdvözített életben? A hálaadás, és pedig az első zsengek bemutatása alakjában, oda kell vinned a föld első gyümölcsét a Főpapnak, aki nem más, mint Jézus Krisztus.

Nemcsak a főpap Krisztus, hanem Ő az első zsenge is, tanítja Pál. Bizony Ő az első zsenge, mert Őt, maga Isten mutatta be, mint a feltámadás első zsenjét, *azon a nevezetes szombat utáni napon, az húsvétkor, az első zsengek ünnepén*. A lekción az olvastuk:

*„Az első hónapban, a hónap tizennegyedikén estefelé van az Úr pászkája. Ennek a hónapnak a tizenötödik napja pedig az Úr kovásztalan kenyereinek ünnepe. Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek... Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: **Ha bementek arra a földre, amelyet nektek adok, és learatjátok annak termését, vigyék el aratásotok első kénjét a paphoz. Az mutassa fel a kénét az Úr előtt azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap**” (3Móz 23,5-6. 9-11).*

Erre rímelnek Pál szavai:

„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje” (1Kor 15,20).

És ki vagy te ebben a történetben? Szintén zsenge, az Első Zsenget, a feltámadott Krisztust közvetlenül követő zsenge, mert minden egyes újjászületett ember zsenge, ugyanis ahogy a káténk is tanítja a Krisztus feltámadása most engem is új életre támaszt fel. Amikor tehát hittel elfogadtad a golgotai váltságáldozatot, utána azonnal be kell következnie annak, hogy oda adod magad, mint első zsenget a mennyei Főpapnak és általa Istennek!

Az átadás egyszeri cselekedetét azonban nyomban követik a szeretett és hála nyelvére lefordított átadások. Ezt részeletezi a tizedek törvénye. Amikor tehát már benn vagyok az üdvösségben, az Úr nyugalmában, a mennyországban, már itt a földön, azzal a hálaadással folytatom, hogy Uram, mindent, amit Tőled kaptam odateszem Eléd!

Az igaz hála testvéreim nem vallásos tömjénfüstben elszálló szó, kegyes mázzal leöntött ígért, hanem a kézzelfoghatóvá tett tized. Ez ahhoz hasonló nyilatkozat, amilyent hajdanán a hűbéres tett a neki parancsoló urának és vele rendelkező gazdájának, hogy tudni illik alárendelem magam uralkodásának. Nem vagyunk mi magunkéi, - énekeltük, hanem Jézus Krisztus vére bére. Teljhatalommal bíró Urunkhoz tartozunk. Ahogy egykor egy jobbágy vallást tett arról, hogy kihez tartozik, hasonlóképpen mi hitvallást teszünk arról, hogy mi örökkévaló Királyunknak, és Istenünknek tulajdonítunk mindent. Megvalljuk, hogy mindent tőle kaptunk és az övéi vagyunk. Mert Ő tőle, Ő általa és Ő reá nézve kaptam az életemet, a kegyelmi ajándékaimat, és mindent. Ez a hívő ember Kánaánban való életszakasza, hogy meg kell kezdeni a folyamatos átadást! Erről egyetlen nap sem feledkezhetek meg, hanem odaadom minden egyes nap tizedét az Úrnak. Csak ezt követően számíthatok az Isten megígért áldásaira.

A hálaadás sorrendjét ma is be kell tartanunk.

Az első, hogy miután hittel birtokba vetted új életedet, maradéktalanul odateszed azt a Főpap elé? Bementél az Isten országába, és nem érted, hogy miért nincs áldás az életeden, miért áll egyhelyben az életed? Azért, mert még nem adtad oda maradéktalanul az életedet Krisztusnak, sőt a magadhoz való jogodat tartottad meg magadnak, ezért nem tulajdonítasz mindent Istennek. Csak megtértél, de mindent megtartottál a magad irányítása alatt. Emlékeztet az Úr beszéde, hogy amikor bementél arra földre, akkor rögtön kötelez az Isten országának az alkotmánya. Ő a Király, te az alattvaló, és

a királyok Királya mindenedet, de elsőnem az önmagadhoz való jogodat kéri! Nem parancsolja, nem kizsarolja, csak kéri! De nem ám azért, hogy kifosszon, hanem azért, mert meg akar áldani. Azt kéri, hogy add oda mindenestől önmagad, hogy megszentelve kapj vissza, mindent, amit Elé letettél, Neki odaadtál!

Mit nem adtál oda? Mi az, amit még nem adtál át? Hogyan adjuk oda teljes önmagunkat Istennek? Nem mi kell kitaláljuk ezt! Isten részletesen tárja elénk a hálaadásunk formáját, mégpedig a tizedről szóló tanításában, és a tizedek vallomásaiban.

Amikor bemész, - mondja - emlékezz, honnan jöttél: arámi ősöd volt. Ott voltál pogány, ahonnan kihívta Isten Ábrámot, hogy Ábrahámmá tegye. A te életed is ott volt a világban. E szabadításért adjál Istennek hálát, valld meg ki voltál! És emlékezz, hogy a te Egyiptomodból Isten hogyan hozott ki, és hogyan vitte véghez a kivonulást, amikor felkiáltottál, hogy nem akarsz tovább a halál rabságát!

Lépj be hittel a Krisztus halálán keresztül az Isten országába és királyságába és mond, hogy Uram, itt vagyok, innét jöttem, minden a Tied, mindent Tőled kaptam, és mindent leteszek Eléd! Leteszem tizedként mindenemet. Boldog, aki a Főpap által megáldott és megszentelt életben él! Mert, amikor Krisztus Urunktól, irgalmas Főpapunktól és Közbenjárónktól fogadod el életedet és mindent, mint az Isten adományát, tudod, hogy milyen áldás és felelősség megszentelve lenni. A szenthez már nem nyúlhat senki. A pénz nem inflálódik el, az értékeidet nem lopják el. A hasznunkat szolgáló gép időnap előtt nem romlik el, nem törik szét az autódat. A Sátán már nem nyúlhat hozzá, mert megég a keze, ha hozzáér! Életed megszentelt részeit a bűn nem támadhatja többé meg. Az már a Királyé, az már lepecsételt, védett, az Jézus vérének védelmében, betakarásában és oltalmában van!

Itt van a kérdés, hogy miért nincsenek áldások, miért toporgunk egyhelyben? Mit nem tettél még le Krisztus lába elé? Leltározd végig az életedet és meglátod, hogy folyt ki az ujjaid közt az élet, mert nem adta oda Krisztusnak. Ismert a mondás, hogy minden szentnek maga felé hajlik a keze, és az is, hogy a hívőnek utoljára a zsebe tér meg. Zsebünk megtérésére tehát minden nap szükségünk van! Gondoljuk hát végig!

Ma mindent újra kezdhetsz! Isten kéri, hogy rakd már le azt, amit eddig visszatartottál! Mit kaptál? Kaptál egy házasságot? Azonnal tedd le, hogy az Övé legyen, hogy Őbenne legyen! Kaptál családot, gyerekeket, talán már unokákat is? Azonnal tedd le, mert nem a tieid, hanem Istenéi! Sőt, tovább megyek: kaptál egy pénzüsszeget, ami nem a mindennapi megélhetésedet és kényelmedet szolgálja, hanem a Bahámákra mennél belőle? Tedd le azonnal a Főpap Krisztus elé! Beszéld meg vele! Felvállalod, vagy azt mondd, jogom van hozzá, megérdemlem, jár ez nekem?

Hétről hétre eljön az Úr napja és hallod a hálaadásra való hívást, hogy Isten szereti a jókedvű adakozót. Milyen szívvel adakozol az Úr napján? Adakozz olyan jó kedvvel, ahogyan azt akarsz, hogy az Úr teljes jókedvéből áldjon meg téged. Számolj úgy, hogy amennyiben húsz forintot adsz oda jókedvvel az Úrnak, azt az Úr tízszeres jókedve csak 200 forintra tudja megáldani, ha azonban már 5000 forintra futja az Úr iránti jókedved, akkor az Úr tízszeres jókedve már 50000 forintra tudja azt megáldani, és ezt az áldást bizony már nemcsak te, hanem mások is meglátják.

Éljük már végre teljesen a Krisztusnak, mert anélkül a keresztyénségünk egy hajítófát sem ér! Jakab apostol erről így tanít:

„Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem onnan-e a ti gerjedelmeitekből, amelyek a ti tagjaitokban vitézkednek? Kívántok [valamit], és nincs nektek: gyilkoltok és

irigykedtek, és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtok; és nincsen semmitek, mert nem kéritek. Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.

Alázatosság ajánlása Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik? De [majd] nagyobb kegyelmet ad; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Engedelmeskedjete az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek. Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömetök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” Jak 4:1-10.

A tized törvénye nemcsak arról szól, hogy leteszi az ember a tizedet Isten elé, hanem mintegy számadásként és hitvallásként vallja meg Istennek, hogy kitakarított mindent, ami Őt illetett, abból nem hagyott meg magának semmit. Ez a vallomástétel így szól:

*„Amikor a harmadik esztendőben, a tizedadás évében hiánytalanul megadod egész termésednek a tizedét, és odaadod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, hogy egyenek és lakjanak jól lakóhelyeiden, akkor ezt mondd Istenednek, az Úrnak színe előtt: Kitakarítottam házamból a szent tizedet, **oda is adtam a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek, pontosan úgy, ahogy megparancsoltad. Nem szegtem meg, és nem felejtettem el egyetlen parancsodat sem**”.*

Valóban kitakarítottam? Ó, de sokszor mondjuk, hogy jobb helyre kellett. Mesterien ki tudunk mindent magyarázni. Kit akarunk átverni? Talán Istent? Isten ismer bennünket, átlát rajtunk. Tudja, hogy lett volna idő imádkozni! Lett volna idő részt venni az Isten munkájában, a templom építésében, ami ma Krisztus Teste! Lett volna pénzed adni egy nagyobb adományt, hogy épüljön az Isten háza, vagy hogy valaki felüdüljön általad!

Ráadásul itt a tized két formája jelenik meg, a **máászér risón**, vagyis az első tized, amit a lévitának kellett adni minden évben, hogy a szentélyi szolgálat zavartalanul működhessen, és a **máászér áni**, a szegénytized, amit – az első tized mellett, és nem ahelyett - a harmadik és hatodik évben a szegényeknek, a nélkülözőknek kellett juttatni.

A szentírásban ezt olvassuk:

Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megkövéredik; és aki mást felüdít, maga is üdül. Péld 11:24-25.

Ma a lévitának járó tized a gyülekezeted fenntartásához szükséges hozzájárulásod a másik pedig a diakónia, a rászorultak segítése. Ki az, aki ma az meri vallani Istennek, hogy nem tartottam vissza magamnak a gyülekezet működéséhez szükséges adományaimat, a rászoruló szegényt is felüdítettem, maradéktalanul odaadtam mindent az Úrnak? Valóban? Decemberben fizeted meg az Úr részét a papnak? Hát egy év egytlen decembernek nevezett hónapból áll? Mi lenne, ha veled tenni így az Isten? Vajon, túléléd-e az évet? Tényleg kitakarítottad házadból az Úrnak járó részt? Nem csináltál egy tetemes tartalékot magadnak, miközben elhitetted magaddal, hogy Istennek, a szegénynek, a papnak, az egyháznak, a gyülekezetemnek ennyi is elég? És akkor csodálkozol,

hogy nincs áldás? Mit áldjon meg Isten? A semmit? Ő nem a semmit akarja megáldani, hanem azt a részt, amit te jókedvvel leteszel a lábához!

Amikor csak az előírt adományodat adod oda Istennek, azzal még csak azt a bizonyos fél sékel templomadó kötelezettségedet teljesítetted, amiről ezt írja a törvény:

„A gazdag ne adjon többet, és a nincstelen se adjon kevesebbet fél sekelnél, amikor megadjátok az Úrnak szóló felajánlást váltságdíjul magatokért. Amikor átveszed a váltságdíjat Izráel fiaitól, fordítsd azt a kijelentés sátrában végzett szolgálatra, hogy értetek adott váltságdíjként emlékeztesse az Urat Izráel fiaira” (2Móz 30,15-16).

Ez azonban nem a tized! Ebben még az igazi tized sehol sincs! Meg kell értenünk végre, hogy az áldások a tizeddel kezdődnek: mindent hálával leteszek, magamat és mindent, mert tudom, hogy Tőled van, Uram! Meg kell tanulni Krisztus Testének, hogy a Krisztus Testén belül kell működni mindannak, amit Isten adott, a Krisztus Teste építésére kell adni mindent! És amit Isten adott, lehetőségeket, kegyelmi ajándékokat, anyagiakat, és annyi mindent, annak egy igazi, hitvalló gyülekezetben elégnek kell lennie, minden külső tőkeinjekció nélkül is, hogy a Krisztus Teste épülhessen és működhessen.

Adtál-e valaha nélkülözőnek? A szegénytizededet odaadtad-e? Legalább minden harmadik hónapban adtál-e valamit egy nélkülözőnek, aki a szemed előtt volt, mert Isten oda helyezte eléd? A tized részletezésénél elhangzik egy figyelmünkre méltó vallomás:

*„Nem ettem belőle gyászomban, nem voltam tisztátalan, amikor kivittem, és **nem adtam belőle halottnak**. Hallgattam Istenemnek, az Úrnak szavára, és mindenben úgy jártam el, ahogyan nekem megparancsoltad”.*

A máászér sáni, második tized, amiről itt szól az ige, arról szól, hogy az első, második, negyedik és ötödik esztendőben (a szegénytized helyett, egy hétéves ciklus szerint) a tizedet pénzzé kellett tenni, felvinni Jeruzsálembe, és ott a tulajdonos és a családja fogyasztotta el. Ez az, ami éppúgy érvényes ma is! Magamnak kell elkölteni az Úr színe előtt Jeruzsálemben, a saját magam örömeiben kell elköltenem Krisztus Testében, magamat kell építenem! Ez lelki-szellemi felépülést jelent!

Mikor építetted magadat utoljára azzal, hogy pénzt áldoztál rá, akár egy evangelizációra, vagy egy konferenciára való elutazás formájában, akár egy jó, építő könyv megvásárlásával, bármivel, ami pénzbe kerül, de az Úr általa gyönyörűen tudod építeni téged? Mikor tetted le utoljára a második tizededet a magad és családod lelki építése céljából? Mégpedig örömmel, nem gyászolva, nem adva azt, amivel önmagad építened kell, halottnak, azaz halott dolgokra? És ez nem érzéki vagy fizikai öröm, hanem lelki/szellemi öröm. Az, hogy valóban látszik rajtam, hogy Krisztusé vagyok, és megelégedett. Látszik rajtam, hogy Krisztusban vagyok, és haladok előre, a megszentelődés folyamatos útján. Az ebben való lelki/szellemi öröm!

Ez a tized is naponkénti tized. Egy napnak 12 órája van, mondja az írás, ennek tizede legyen az Úré! ½ óra, háromszor egy-egy fél óra legyen kötelezően az Úré! Legyen az Ige tanulmányozás és az imádság ideje!

A tized törvényében vagy még egy nagyon fontos kitétel! Nem költöttem el, amikor gyászoltam, hiszen a gyászoló ember nem hazudhat és nem mondhatja, hogy öröme van, holott gyászol. Nem költöttem el holt dolgokra!

Milyen holt dolgokra tékozzunk az időnket, erőnket és pénzünket? Valahányszor a postára megyek látok egy idős nénit, aki ezer forintokra vásárol mindenféle újságot, amit másnap a szemétkosárba dob, sajnos a tartalmával együtt. Az a tett e tanítás fényében halálnak dobott pénz. Csak ami Krisztus uralma alatt van, az élő! Csak az stabil, maradandó, az nem hal el. Nem támogathatsz semmi halott dolgot, nem építheted magadat halott dolgokkal! Krisztus szavát támogathatod, hogy szóljon, magadat építheted, hogy minél jobban megérthesd. Aki pedig akar, vásároljon magának szórakozást, liberális teológiát, filozófiát meg politikát, vagy amit akar, de ne a Krisztus pénzből! Ha odaállsz Isten elé, és megkérdezi, hogy állsz a tizeddel, azt mondd, én beszolgáltattam és ezt mondom:

- Istenem, ügyeltem arra, hogy halott dolgokra ne adjam, hanem oda, ahol öröm van, és még több öröm Krisztusban, még több szabadság, még több megszentelődés, még jobban növekedjen Krisztus Teste, erre költöttem, akkor a Király téged meg fog áldani!

Ne azzal törődj, testvérem, hogy a legtöbb papíron egyháztag olyan fősvény, mint a Moliere művében Harpagon, amikor a gyülekezetnek kell adományoznia, de ha más célra kell adni, akkor bőkezűen szórja a pénzt! Ne nézz erre a másikra, ne nézz a világ pénzt szóró tömegeire! De nézz Krisztusra, ki gazdag lévén szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által gazdagodjunk meg! Saját felelősségeddel törődj, hogy a te tizeded jó helyre menjen! Hogy a te tizeded a Krisztus Testét építse, bármilyen formában, akár pénzben, akár időben, vagy bármi másban!

„Tekints le szent lakóhelyedről, az égből, és áldd meg népedet, Izráelt és azt a földet, amelyet – ahogyan megesküdtél rá atyáinknak – nekünk adtál: ezt a tejjel és mézzel folyó földet”.

Mindez a tizedek vallomásának legvégén hangzik el. Mert csak azután van jogod áldást kérni, és azután fog Isten áldást adni, miután kimondtad, hogy Uram, az életemet átadtam, és minden, amit tőled kaptam, a Tiéd! És visszaadja Isten megáldva, megszentelve.

Hadd figyelmeztessen most bennünket a mai napig is érvényes ige Malakiás próféta könyvéből:

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házámban, és így tegyetek próbára engem! – mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok. Elriasztom tőletek a sáskákat, nem pusztítják el földetek termését, nem teszik tönkre szőlőtöket a határban – mondja a Seregek Ura” (Mal 3,10-11).

Igen, Testvérek! „Sáskák” pusztítják a gabonát, hogy abból ne legyen életet adó lelki/szellemi kenyér, csak valami kenetteljes szónoklat! Tönkre vannak téve a „szőlők”, nem teremnek, mert nincsenek beoltva Krisztusba, így a tized törvényei nem érvényesülnek, még magukat keresztyén embernek nevezők is bolondságnak, rosszabb esetben szektás dolognak tartják, mert annak érvényét és igazságát csak valóban újjászületett ember tudja így megélni, ahogy a tizedek vallomásában.

Csodálkozunk, hogy nincs áldás? De itt azt mondja Isten, hogy tegyetek próbára engem a tizeddel, és bőséges áldást árasztok rátok! Ez nem szektás tanítás, ez bibliai és az élő Isten ígéret! Ez az ígéret mai napra is szól, a Krisztus Testének szól! Természetesen nincs kötelező tized, ahogy az ószövetségi törvényben, de te, aki Krisztusban újjászületéssel, felszabadultál arra, hogy önként, örömmel letedd a tizeded – bármilyen formában – a Főpap Krisztus elé! Törvény nincs a kötelező tizedre, de a malakiási ígéret a tizedre akkor is áll! Próbáld meg Istent ezzel, és meglátod, hogy Isten ígéje nem hazudik: bőséges áldás jön – ha te is akarod – reád, családodra, gyülekezetünkre, a Krisztus Testére!

Adja a mindenható Isten, hogy így tudjuk megélni a tizedek törvényét! Odatenni mindent a Főpap elé! Életre és nem halálra!

Molnár Csaba Bertalan igehirdetése alapján írta Faust Gyula lelkipásztor

Vörösberény, 2019. október 20.